

Annemarie Jongbloed

DE MEESTERVERVALSER

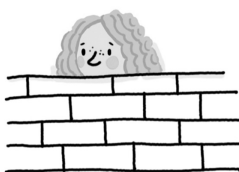
Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

INHOUD

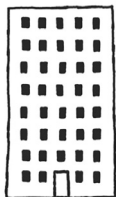

Sterre	9
Verstoppertje	14
Aya	18
Schoenen en stoepkrijt	22
Bier	26
Harm	30
Donkere ogen in een kelder	34
Geheimen	38
Museum De Linde	42
In het rookhol	48
Uitbuiten	52
Een vol hoofd	56
Het dreigement	60
Verkocht	64
Meer schilderijen	68
Chantage	72
Betrapt	75
Geld	81

Het berghek	85
De laatste kans	90
Het idee	94
De schilderspullen	98
Problemen	103
Alarm	108
Erbij?	112
Robert, Younnes en Johnny	116
Piet	124
Pim	128
Familie	132
Gevaar	136
De inbraak	140
Proost	145
De wedstrijd	149

STERRE

Mijn schoenen zijn stuk dus ik ga niet naar school. ‘Ze hoeven niet te zien dat je schoenen stuk zijn,’ heeft mama gezegd. ‘Niemand hoeft te weten dat ik het geld niet heb.’ Als juf belt, moet ik van mama zeggen dat ik ziek ben. Ik ben vaak ziek. Soms omdat ik gaten in mijn schoenen heb, vaak omdat mama slaapt.

Aya ligt naast mij op de bank en als ik over haar buik kriebel, kraait ze van plezier. Best raar trouwens, kraaien zijn toch vogels? Eigenlijk zeg ik dus: Aya vogelt van plezier. Ze ziet er nu wel uit als een vogel omdat haar armpjes heen en weer fladderen als vleugels.

Aya lijkt op mij en mama. We hebben alle drie grote, donkerbruine ogen en steil, zwart haar. Bij Aya kan ik er makkelijk met een kam doorheen, mijn haar zit vaak vol klitten. Eigenlijk moet ik het met speciale shampoo wassen, volgens mama, maar die is duur.

Terwijl ik Aya kriebel, teken ik haar met mijn andere hand op het papier op de tafel. Ze krijgt een grote lach op

haar gezicht en vleugels aan haar romp. Ik ben zo bezig met mijn tekening dat ik niet doorheb dat de deur opengaat. Maar als de deur dichtvalt, ruik ik hem meteen. Van schrik schiet ik uit, waardoor de papieren Aya een streep op haar wang krijgt.

‘Ligt ze nog in d’r nest?’ Gekke Gerrit blaast rook in mijn gezicht.

Ik kuch en ik schud mijn hoofd.

‘Waar is ze dan?’ bromt Gerrit.

‘Boodschappen doen,’ lieg ik. Ik ben goed in liegen. Dat moet ook volgens mama, anders krijgen we problemen. Gedoe met school of, erger nog, met gekke Gerrit. ‘Dan schopt die gek ons uit huis,’ heeft mama gezegd, ‘dan moeten we op straat slapen.’

Gerrit vloekt. Ik pak Aya op en houd haar dicht tegen me aan.

‘Zeg tegen haar dat ze meteen moet komen als ze thuis is,’ bromt Gerrit en hij neemt de rook mee de deur uit. Maar de geur blijft.

Ik leg Aya in de box en zet het raam open. Een tram klingelt, een auto toetert, iemand scheldt. Aya begint te huilen. Als ik naar haar toe ga, ruik ik iets heel anders dan Gerrits rook. Ik pak Aya op en geef haar een schone luier. Dan leg ik haar in de kinderwagen en ik doe het raam dicht. We gaan naar buiten, voordat Gerrit misschien terugkomt.

Ik duw de kinderwagen over de galerij naar de lift. Ik loop langzaam. Als ik snel loop, struikel ik over mijn zolen, die loszitten. In de lift stinkt het naar gekke Ger-

rit, maar ook naar plas. Vast van de buurman die volgens mama drugs gebruikt, ik heb hem een keer zien plassen in de lift. Zou hij geen wc hebben?

Als de liftdeuren opengaan, stapt mevrouw Glimlach naar binnen. Zoals altijd als ze Aya en mij ziet, glimlacht ze naar ons. Ze aait Aya over haar wang. De lift zoemt naar de begane grond en als de deuren weer opengaan, ziet mevrouw Glimlach mijn schoenen. Ze zegt iets wat ik, zoals altijd, niet versta. Soms klinken er een paar Nederlandse woorden doorheen. 'Ze praat net als die pa van je,' zei mama een keer. Ik kan me niet herinneren hoe papa praatte. Maar het zal wel Arabisch zijn, want volgens mama komt hij uit Marokko. Mama wil bijna nooit over hem praten. 'Wat heb je aan informatie over je pa als hij er toch niet is?' zegt ze altijd als ik naar hem vraag.

Mevrouw Glimlach glimlacht weer en loopt naar buiten. Ze gaat naar rechts en ik rijd de kinderwagen naar links. Weg van café Het Steegje, de kroeg van Gerrit, die rechts om de hoek zit.

Ik loop ver. Ver weg van huis, de kroeg en school. Hoewel ik graag op school ben, mag niemand van school mij buiten zien lopen want ik ben 'ziek'. 'En als ze je zien, zeg je dat je naar de dokter moet,' zegt mama altijd.

Het liefst wandel ik in de wijk met de grote huizen. Daar is een speeltuin met een schommel. Soms neem ik Aya op schoot en schommelen we zacht heen en weer. Maar vandaag ligt er stoepkrijt op het plein. Ik kijk even goed, maar er is niemand. Dan mag ik er vast wel even mee tekenen.

Ik houd van rood en blauw. Met blauw zet ik dikke strepen. Met rood kleur ik de vlakken op het plein in. Zo verschijnt er een piraat met een vierkant, rood gezicht terwijl Aya in de wagen ligt te brabbelen.

Opeens verschijnen er twee schoenen op mijn tekening. Ze zijn paars en glimmen. ‘Wat een gave piraat,’ zegt de stem die bij de schoenen hoort. ‘Jij kan echt goed tekenen!’

‘Dank je wel.’ Ik kijk omhoog naar een lachend gezicht met rode wangen en blonde krullen die eromheen wapperen. Ik vertel haar niet dat de piraat papa is. ‘Is dit jouw krijt?’

Het gezicht schudt nee. ‘Maar ik heb thuis wel een doos vol stoepkrijt met krijtjes voor *special effects*, wil je die hebben? Ik doe er toch niets mee.’

Blij spring ik op: ‘Heb je die speciale met die felle kleuren en glitter?’

‘Loop maar mee,’ zegt het meisje.

Snel pak ik de kinderwagen waarin Aya inmiddels in slaap is gevallen.

‘Heb je ook een studiedag?’ vraagt het meisje.

‘Ja,’ lieg ik.

‘Ik ben trouwens Sterre,’ zegt het meisje.

Ik kijk omhoog maar er is geen ster te zien.

Het meisje lacht: ‘Ik vind het zelf ook best een gekke naam.’

‘Ik heet Bilal,’ zeg ik.

‘En zij?’ Sterre wijst naar de kinderwagen.

‘Aya, mijn zusje. Nou ja, eigenlijk is ze mijn halfzusje.’

Sterre kijkt in de wagen: ‘Ze ziet er anders heel uit, hoor.’

Nu schiet ik in de lach. ‘Ze is ook heel. Het is een raar woord, halfzusje. Aya en ik hebben dezelfde moeder maar Aya heeft een andere vader dan ik. Dat maakt haar half. Maar ze voelt als heel.’

VERSTOPPERTJE

‘Hier is het.’ Sterre wijst naar een enorm, wit huis met een waanzinnige tuin eromheen. In de tuin staan struiken en allerlei planten en op het grasveld staat een trampoline!

Ik wijs ernaar: ‘Mag ik?’

‘Tuurlijk.’ Sterre klimt op de trampoline en wenkt me.

Ik parkeer de kinderwagen, trek mijn schoenen uit en ga Sterre achterna.

Ik kan me niet herinneren dat ik eerder zo hoog heb gesprongen. Bij elke sprong is het alsof ik vlieg. Sterre doet salto’s, maar dat hoeft voor mij niet. Ik probeer de zon te raken en dat lukt bijna.

Als we moe zijn van het springen, laten we ons op de trampoline vallen en kijken we naar de blauwe lucht, waarin een paar wolken wegdrijven. ‘Zo’n lucht zou ik willen tekenen,’ zeg ik.

‘Wil je tekenaar worden?’ vraagt Sterre. De zon schijnt op haar krullen, waardoor ze glinsteren.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Als ik goed genoeg ben, wil ik naar een te-

kenacademie.’ Ik denk aan gekke Gerrit, die zegt dat kunstenaars niks verdienen. Dat ik beter bankdirecteur kan worden of zo. Een wolk schuift voor de zon.

Sterre klimt van de trampoline: ‘Zullen we verstopper-tje doen? Binnen zijn goede verstopplekken.’ Ze loopt voor me uit naar het witte huis.

Achter Sterre aan spring ik op de treden naar de voordeur. Sterre opent de deur en dan staan we in een grote hal waarin alleen een kapstok en een grote vaas met bloemen staan.

Ik bekijk de schilderijen op de vaas. ‘Mooi.’

‘Waar is...’ begin ik, maar ik stop als ik ontdek dat Sterre weg is. ‘Hé,’ roep ik, ‘je moet eerst tellen!’

Ik kijk om me heen en wacht even of Sterre misschien tevoorschijn komt. Maar de hal blijft leeg en het blijft stil, heel stil. Geen geluiden van buiten, en ook geen geluiden binnen, alleen maar stilte. Langzaam loop ik naar een glanzende, witte deur, die ik voorzichtig opendoe. Ik kom in een kamer met een grote bank met wel tien kussens. Ook staan er twee donkerrode stoelen met houten leuningen met sierlijke krullen. Boven de bank hangt een schilderij met bergen en watervallen. Het is net alsof je erin kunt stappen en de bergen kunt beklimmen en als ik wat langer kijk, hoor ik het water stromen.

Dan hoor ik een ander geluid. Geritsel achter de bank. ‘Buut, Sterre!’ roep ik alvast. Maar als ik achter de bank kijk, zie ik alleen een oranje kat weglopen.

Ik zoek Sterre in deze kamer maar ik kan haar niet vin-

den. Ik loop terug naar de hal en neem een trap naar beneden. Onder aan de trap is een deur, erachter hoor ik iets zoemen. Even twijfel ik, maar dan pak ik de deurklink en net als ik hem naar beneden wil duwen, hoor ik achter me een stem: ‘Hé, jij daar! Weg bij die deur!’

Verschrikt draai ik me om. Boven me torent een vrouw met rode krullen en een boze blik.

‘Ik... eh... ik... zoek alleen naar Sterre,’ stamel ik.

‘Kom daar onmiddellijk vandaan!’

Ik loop de trap op, de boze mevrouw tegemoet: ‘Sorry, we doen verstopperij en ik wilde...’

‘Verstopperij?’ De vrouw lijkt iets te ontdooien. ‘Wie ben jij dan?’

‘Ik ben Bilal en Sterre vroeg of ik meekwam naar haar huis.’

Dan verschijnt er een glimlach op het gezicht van de vrouw: ‘Aha! Je speelt met Sterre!’

Ik knik opgelucht.

‘Ik ben Louise, Sterres moeder. Heeft Sterre niet gezegd dat je niet in die kamer mag?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Nou ja, dan weet je het nu.’ Louise lacht en wenkt me. ‘Kom, wil je wat limonade?’

We gaan door de huiskamer en weer kijk ik naar het schilderij met de bergen en watervallen.

‘Wat vind je ervan?’ Louise is nu heel vriendelijk.

‘Mooi,’ antwoord ik. ‘Het is net echt.’

Louise staat stil voor het schilderij: ‘Houd je van realistisch?’

‘Bedoelt u dat iets net echt lijkt? Ik houd ook van nep,’ zeg ik. ‘Zelf teken ik soms iets dat echt lijkt en soms juist iets dat in het echt niet kan.’

‘Aha!’ Louise loopt verder. ‘Je houdt ook van surrealisme!’

Ik loop achter Louise aan: ‘Ik weet eigenlijk niet wat dat betekent.’

‘Simpel gezegd betekent het dat een kunstenaar iets schildert dat niet realistisch is, dus in jouw woorden: iets dat nep is.’

We komen in een keuken. Die is nog groter dan onze huiskamer en wel drie keer zo groot als onze slaapkamer. In het midden staat een lange tafel waarop Louise een kan limonade zet en twee glazen.

‘Gezellig dat je er bent, Bilal.’ Louise schuift een trommel met koekjes over de tafel. ‘En je tekent dus graag?’

Ik knik. Gelukkig vraagt Louise niets over mama.

‘Wat leuk!’ zegt Louise enthousiast. ‘In het museum waar ik werk, is nu toevallig een wedstrijd voor kinderen. Het mooiste kunstwerk komt in het museum te hangen. Misschien wil je meedoen?’

Mijn hart maakt een sprongetje: ‘Ja, leuk!’ Dan bedenk ik dat ik waarschijnlijk niet goed genoeg ben.

Sterre komt de keuken in: ‘Ja hé, je zoekt me geeneens!’

‘Bilal kon je niet vinden,’ lacht Louise.